

109077

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

AD. EGEBERG

Verden i flammer

TREKK AV VERDENSBOLSJEVISMENS

HISTORIE

FRA TIDENS MORGEN TIL IDAG

Nasjonal Samlings Rikstrykkeri - Oslo 1941

Hvor vakker er ikke kong Messias som kommer fra Judas' hus. Han vil vie sitt liv til sitt sverd og gå mot fienden i krig. Og han vil drepe konger og regenter. Hans føtter vil bli farget røde av de dreptes blod og hans klær vil bli flekket av blod. (Targum Jeruschalmi.)

Når Messias kommer, vil enhver jøde få 2800 tjenere. (Semeian Hoddarsen 56 d.)

Dette er i virkeligheten jødernes drøm og deres store hemmelighet. Gjennom århundrer har de kjempet for dette mål. Folkeslag er blitt undertrykt, gull og sølv er blitt ranet, — blodig er jødens vei mot verdensherredømmet!

Den hvite mann bør huske Russlands skjebne. Der har jødedommen kastet masken og står fram som den virkelig er. Bare Messias mangler ennå. Når han kommer, — da har vi *verdensrevolusjonen!*

Historien kjenner fra gammel tid av fire jødiske revolusjoner. To av dem mislyktes og to lyktes og de siste ble siden innført som gledes- og festdager i den jødiske religionskalender.

Den første revolusjon.

Det gamle testamente forteller oss om den første kjente revolusjon.

I Egypten hadde Josef vunnet makt og rikdom og da han til slutt ble minister ved Faraos hoff, ga han jødefolket tillatelse til å slå seg ned i Gosen, — Egyptens rikeste og mest fruktbare distrikt. Men idyllen skulle ikke vare lenge, — de egyptiske bønder begynte å klage over at jødene jaget dem vekk fra deres jord og tok deres eiendom, mens de selv ble gjort til livegne. Over alt i landet begynte den jødiske innflytelse å gjøre seg gjeldende. Det ble dårlige tider i landet og folket sank ned i armød og trelldom. Men så kom det en ny Faraos og han nektet å anerkjenne Josef og hans folks undertrykkelse av folket. Han grep til skarpe forholdsregler mot jødernes virksomhet og lovet å knekke deres politiske makt.

Jødene svarte på Faraos utfordring med en vepnet oppstand. En mørk natt brøt oppstanden løs. Jødiske bander bevæpnet med

sverd og kniver trengte inn i alle hus hvor egyptere holdt til og myrdet for fote, — alle førstefødte ble massakrert. Et redselsskrik reiste seg over hele Egypten ved denne dåd. Faraos sendte en hær til Gosen for å slå oppstanden ned og hele jødefolket ble drevet ut av landet.

Revolusjonen var endt. Jødene hadde plyndret og utsuget egypterne helt til disse grep til nødverge og jaget jødene ut av landet. Men kimen til folkets fordærv var sådd og egypterne gikk under. Jødene derimot de vandret til andre land for å utplyndre og utbytte andre folkeslag. De gikk ikke under, men holdt seg oppe som folk takket være sine raselover. Og til minne om blodnatten i Egypten feirer de ennå den dag i dag Passahfesten.

Jøderevolusjonen i Persien.

Den annen jødiske revolusjon er nedskrevet i Esthers bok. Den fant sted tusen år senere.

Jødene hadde bredt seg ut over hele det veldige Babylonske rike og drev en utstrakt handels- og lånevirkosomhet. Perserne hadde makten i landet. Fra India i øst til Nordafrika i vest hadde unge og kraftige ariske fjellfolk erobret land etter land og opprettet et veldig imperium. Perserfolket sto på høiden av sin makt da Xerxes kom på tronen. Hans residens var i byen Susa og her samlet også jødene seg. Xerxes hadde en meget dyktig minister ved navn Haman. Han elsket sitt folk og var den som med årvåkne øine passet på det store rike. Han så snart at jødene holdt på å få overtaket i landet, de erobret handelen og utsuget folket, og han advarte kongen gang på gang: «Et fremmed folk er i ferd med å sette seg fast i ditt rike, konge. Deres lov er annerledes enn alle andre folks lov og de adlyder ikke dine befalinger.»

Haman oppfordret kongen til å utrydde jødene eller jage dem ut av landet og han oppnådde å få kongens fullmakt til å samle dem og siden drive dem ut av riket.

Men jødene, som hadde fått rede på hva som var i gjære, handlet hurtig. Det lyktes dem å sende en av sine vakreste og klokeste kvinner inn i kongens harem og i løpet av kort tid vant

hun kongens gunst og kjærlighet. Denne kvinne var Esther. Hun skaffet også den jødiske opprørsleder Mardochai inn ved hoffet og sammen intrigerte de mot Haman og hans antisemitiske venner.

En dag gikk hun til kongen og fortalte at Haman hadde overfalt og volltatt henne og Xerxes trodde henne. Han lot ministeren arrestere og henge i den samme galge som før hadde vært tiltenkt opprørsføreren Mardochai. Esther forlangte også at kongen skulle gripe inn mot Hamans venner, men da Xerxes nektet dette flammestotte oppstanden opp over hele riket. Også her bruktes samme taktikk som i Egypten. Jødene trengte inn i persernes hus om natten og myrdet for fote og 76 000 persere mistet livet.

Dette blodbad gav perserfolket dødsstøtet. Kort tid etter falt det persiske rike sammen for Alexander den stores legioner. Som minne om blodbadet i Babylonien feirer jødene Purimfesten.

Kampen mot Rom.

Jødene bredte seg ut over landene. Allerede flere hundre år før Kristi fødsel hadde de slått seg ned i Grekenland, i Rom og i Nord-Afrika. Over alt dannet det seg store jødiske kolonier som stod i stadig forbindelse med Jerusalem.

Rundt om i alle disse jødekolonier gjæret det, opprøret mot Romerveldet lå og glødet, — hver dag som helst kunne det flamme opp. I Palestina rustet kong Herodes Agrippa II helt åpenlyst mot Rom.

Ved keiser Neros hoff fikk jødene stor innflytelse takket være keiserinnen Poppæa Sabina som var gått over til jødedommen. Da den antisemitiske minister Burrus fratok de greske jøder borgerrettighetene, sørget hun for å få ham myrdet. Hun falt imidlertid selv for Neros luner og måtte dele Burrus' skjebne. Fra nå av var det slutt med jødernes innflytelse. Men dette ble signalet til oppstanden.

Historieskriveren Tacitus forteller om revolten som rystet Romerrikets grunnvoller:

«Orienten reiste seg i mektig raseri, — Juda var i ferd med å bemektige seg verdensherredømmet!»

Det var den 8. september år 66 at det braket løs. Oppstanden begynte i Jerusalem, hvor alle ikke-jøder ble hugget ned av de såkalte «Knivmenn». På samme tid reiste jødene seg i alle kolonier. Men de romerske legioner var beredt til å møte motstanden og sammen med den ikke-jødiske del av befolkningen slo den oppstanden ned.

Bare i Palestina hadde jødene overmakten. De var godt bevæpnet og slo ned alle som ikke ville bøie seg for dem. Jerusalem fikk verdens første «Revolusjonsråd» og det utsendte det første «manifest og opprørserklæring til de undertrykte folk, — akkurat på samme måte som Komintern senere skulle gjøre i Russland. De kristne ble slaktet ned.

Jødernes hell i Palestina fikk opprørsflammen til å tenne på ny og det så en lang tid ut som om det var umulig å avgjøre om Rom eller Juda skulle gå av med seiren.

Nero sendte så sin hærfører Gajus Gastius Gallus mot Jerusalem, men han klarte ikke å storme de tykke bymurer og måtte vende om. Så sendte keiseren Vespasian mot den opprørske by. Men i mellemtiden ble Nero selv myrdet og opprøret raste i Rom. Vespasian snudde om med sin hær og ilte mot Rom. Her overvant han Neros etterfølgere og satte seg selv på keisertronen. I året 69 befalte han sin sønn Titus å knekke jødedømmet. Og den unge keisersønn rykket mot Jerusalem med 80 000 mann.

Innenfor byens murer befant seg den gang 3 millioner jøder. Etter voldsomme stormangrep lyktes det hans hær å slå bresjer i murene og den 9. september år 70 falt jødernes siste skanse. Templet gikk opp i flammer og hele byen var blitt en rykende ruinhop. Over 1 100 000 jøder skal være omkommet ved dens ødeleggelse.

Titus nektet å motta seierskransen ved sin hjemkomst. «Jeg var bare Guds redskap,» sa han selv.

I Rom bygget man en triumfbue som minne om hans seier, — en triumfbue som jødene den dag i dag går langt utenom. Jerusalem ble fra den dag, og er fremdeles, en død by.

Revolusjonen år 116.

Femti år senere, i året 116 flammet en ny jødeoppstand opp. Vespasian hadde latt jødene drive ut av Palestina etter Jerusalems brann og de spredtes på ny over hele det romerske rike. Men det varte ikke lenge før opprørsluen ulmet igjen. Det romerske Imperium begynte atter å skjelve i sine grunnvoller.

Den jødiske rabbiner Akiba ben Josef reiste gjennom alle romerrikets provinser og hisset åpenlyst til opprør. Han forkynte Roms undergang og den kommende jødiske verdensrevolusjon.

Året 116 brøt det løs. I Egypten, over hele Nord-Afrika, i Palestina og Mesopotamia, i Syria og på Cypren reiste jødene seg mot ikke-jødene og massakrerte dem. På Kyrene ble 220 000 ikke-jøder drept og på Cypren 240 000.

Historieskriveren Cassius skriver om oppstanden:

«Jødene åt sine døde fienders kjøtt og drakk deres blod. De smurte seg inn med de døde blod, flekket huden av de døde og klædde seg i den.»

Keiseren sendte sine beste hærførere til Egypten og Mesopotamia og de kvalte revolusjonen i blod. Men jødene svor hevn og ventet på sin time. 15 år senere mens keiser Hadrian satt på tronen, heiste de opprørsfanen igjen. Akiba ben Josef forkynte «Judas Verdensstat» og opprettelsen av Messias' rike. En jødisk røverhøvding som herjet i fjellene og som hadde plyndret og brent 950 byer og landsbyer i Lille-Asia lot seg utrope og krone som Messias. Hans navn var Bar Kochba — Stjernesønnen.

Det lyktes ham å erobre hele Lille-Asia og utrydde romerne og i mange år hersket han sammen med Akiba ben Josef i dette land.

Men så mannet keiser Hadrian seg opp og i spissen for en stor hær dro han sammen med sin hærfører Severus mot den jødiske Messias. Kampen ble hård og lang. Romerne hadde veldige mannetap og keiserens legioner måtte storme over femti uovervinnelige borgfestninger før oppstanden var knust. Først i året 134 — hele 18 år etter revolusjonens utbrudd falt den siste befestede by. Bar Kochba var falt i kampen. Den 120 år gamle Akiba ben Josef ble ført til Cesarea og hénrettet.

Hermed var de jødiske krefter brutt. Drømmen om verdensherredømmet var manet ned i sin grav og skulle først oppstå igjen og da i all sin velde 1500 år senere.

Nytt framstøt, — arbeiderbevegelsen erobres!

I og med industriens oppståen ble den politiske makt skjøvet i bakgrunnen av en ny faktor, nemlig kapitalismen. Liberalismen seiret, — alle mennesker ble fri, — pengene begynte å regjere. Og det viste seg snart at den som hadde penger også hadde makt og den som hadde mange penger han hadde hele makten og kunne dirigere alt etter sit hode. Her var jødene som alltid våkne og de forsto tidlig pengenes makt og de store muligheter som nå åpnet seg for dem. Systematisk og sikkert la de så an på å få verdenskapitalen på sine hender og det lyktes over forventning.

Men i og med kapitalismens herredømme vokste også reaksjonen mot utbytningen og undertrykkelsen fram. En ny klasse — proletariatet — var dannet og reiste seg nå til forsvar. Her var jødene atter framsynte. De forstod hvilken dødelig fare en slik reisning kunne bety for dem og satte alle krefter inn på å få denne bevegelse uskadeliggjort eller ført inn på veier som passet dem og deres mål. Dette lyktes så godt, at de ikke bare avverget angrepet mot seg selv, men også skaffet seg et nytt våpen i kampen for det eldgamle mål — verdensherredømmet.

Karl Marx.

Karl Marx vendte den sosialistiske arbeiderbevegelse fra nasjonalisme til internasjonalisme, fra anti-kapitalisme til statskapitalisme og gjorde proletariatets berettigede reisning til et redskap i jødernes hender.

Karl Marx var ren jøde, — begge foreldre stammet fra kjente rabbinerfamilier. Han ble født i Trier og studerte i Bonn og Berlin.

Det falt i hans lodd å grunne den moderne marxistiske bevegelse. Han gav den sitt navn, sin idé, sine retningslinjer og sitt

mål. Hans bøker «Kapitalen» og «Det Kommunistiske Manifest» er blitt den nye læres lov bøker.

En genial jøde hadde klart den kunst, ikke bare å vinne store deler av sine egne rasefrender, men også veldig masse av ikke-jøder for sine mål. Hans program av 1848 slutter slik:

«Kommunistene hemmeligholder ikke sine hensikter, men erklærer åpent at deres mål er en voldelig omstyrting av alle bestående samfunnsformer. Måtte de herskende klasser skjelve for den kommunistiske revolusjon. Proletariatet har ikke annet enn sine lenker å tape. Det har en verden å vinne!»

Marxismens lære.

Opproret lyttet til de forjettende ord. Det forstod ikke at denne lære langtfra tjente deres mål, men var et middel til å vinne dem for jødernes mål. Heller ikke forstod de at alle disse nye paroler som de trodde på var eldgamle og kunne finnes i jødernes gamle skrifter og da først og fremst i «Talmud».

Når marxistene slår fast at «eiendom er tyveri», så vil det si at de ikke anerkjenner noen form for besittelse, all eiendom, ja til og med det en står og går i, penger, hus og jord, — alt dette vil ikke bli anerkjent under et marxistisk styre.

Det samme finner vi igjen i «Talmud»:

«Ikke-jødernes eiendom, alt som de har, deres penger og besittelse er herreløst. Det tilhører dem ikke og de har intet krav på det.» (Saschen hamischpat 156, 5 d. a.)

Videre forkynner marxismen død over de borgerlige klasser, — kirkens tilintetgjørelse, oppløsning av familiebåndene og til slutt proletariatets diktatur.

Det siste av disse krav burde tvinge folk til ettertanke. Proletariatets diktatur betyr at de nåværende makthavere rundt om i landene skal styrtes og makten overgis til proletariatets førere. Hvem er proletariatets førere? — Jødene! — De vil få all makt i sine hender. Jødene skal dirigere den ikke-jødiske verden. Messias' verdensrike vil stå for oss i alt sitt redselsvelde!

Ferdinand Lassalle.

Mens Karl Marx ble proletariatets åndelige fører, ble Lassalle skaperen av det moderne sosialdemokrati.

Som Marx hadde også han forandret navn og het egentlig Chaim Wolfsohn. Han var sønn av en polsk jøde som hadde slått seg ned i Breslau.

14 år gammel skrev han til en venn:

«Jeg er en av de beste jøder som finnes. Jeg kan gjerne ofre mitt liv for å hjelpe jødene ut av undertrykkelsen, og jeg er ikke redd for å betre skafottet, kan jeg bare gi mitt folk aktelsen tilbake. Det er fremdeles min yndlingsidé å gå med våpen i hånd i spissen for jødene under deres selvstendighetskamp.»

Da han var 19 år gammel, skrev den jødiske dikter Heinrich Heine til den unge Lassalles far:

«I denne 19 årige ungdom ser jeg århundrets Messias.»

Som Marx vanket også Lassalle bare i borgerlige kretser og som et felles trekk hos dem begge kan man si at arbeiderne bare var brikker for dem og ikke noe annet.

De jødiske førere.

Etter at Marx og Lassalle hadde vist veien strømmet den jødiske intelligens til sosialismen. Arbeiderne selv hadde liten opplysning og liten evne til å lede og organisere. Jødene hadde kunnskaper, de hadde talegaver og slapp inn over alt. I løpet av kort tid satt de som redaktører for de første sosialistiske aviser, de satt i de faglige og politiske organisasjoners administrasjon og ledelse, — de var over alt og ledet arbeiderbevegelsen slik som det passet dem.

Som Karl Marx' nærmeste medarbeidere kan foruten Engels nevnes jødene Johannes Jacobi, Walesrode, Oppenheim, Karl Grün, Bernays, Bernstein og Moses Hess. Moses Hess var med på utgivelsen av det Kommunistiske Manifest og ble dessuten Lassalles medhjelper innenfor sosialdemokratiet, og alle disse fremmedelementer innen arbeiderbevegelsen hisset i presse og skrift det tyske proletariat til revolusjon og oppstand. Like etter utgivelsen av «Mani-

festet» i 1848 brøt revolusjonen også løs i Tyskland. Som den franske revolusjon stod også denne helt under jødisk ledelse. Men det lyktes staten å knuse den. Men jødene ga ikke opp. Nye «sosialistiske» partier vokste opp som sopp i regntiden og bredte seg ut over landene.

De mest kjente jødiske marxistagitatorer i siste halvdel av det forrige århundre var: Eduard Bernstein, Karl Kautsky og Paul Singer. Og under disse arbeidet følgende jøder som redaktører og artikkelforfattere:

Leo Trotsky (alias Leiba Bronstein, senere Russlands bøddele, til slutt myrdet i Meksiko), Karl Radek (alias Sobelsohn, — Prawdas redaktør), Lunatscharsky (senere kulturkommissær i Russland), H. Diamond (senere medlem av Zürich-Internasjonals eksekutivkomité), G. Kamenew (Rosenfeld, senere folkekommissær, skutt av Stalin), Alexandra Kolontay (senere Sovjet-gesandt i Skandinavia), J. Martow (Zederbaum, — russisk revolusjonsfører), Friedrich Adler (Wien, Grev Stürgkh's morder), dr. Adolf Braun (senere fører for de østerrikske marxister), Kurt Eisner (marxistisk ministerpresident i den bayerske Sovjetrepublikk), Rosa Luxemburg og Karl Liebknecht (senere spartakistførere under spartakistoppstanden i Berlin).

Antallet av mindre betydningsfulle jødiske førere, redaktører og forfattere som suget seg fast på arbeiderbevegelsen kommer opp i tusener og atter tusener.

Selvsagt bestod ikke de marxistiske partier bare av jøder. Den store masse av alminnelige medlemmer var ikke-jøder. Alene våget jødene seg ikke ut i kampen.

Ikke-jødene trodde på marxismen og lot seg drive fram av idealisme og brennende tro. De hadde mot, den største handlekraft og var de beste organisasjonstalenter. Uten den store hær av ikke-jøder, medlemmer og partifunksjonærer, uten deres oppofrelse og tro ville marxismen aldri ha slått igjennom. Mens ikke-jødene lik arbeidsdyr kjempet bevegelsen steg for steg framover, så satt jøden på toppen og dirigerte kursen.

Friedrich Engels som hele tiden stod ved Marx' side bekrefter dette i et brev til Pernerstrofer i 1890:

«Vi har mye å takke jødene for, som Heine og Börne var Marx av tykkeste jødiske blod. Lassalle var jøde. Mange av våre beste folk er jøder. Mine venner Victor Adler, Eduard Bernstein og Paul Singer — en av våre dyktigste riksdagsmenn, — folk hvis vennskap jeg er stolt av å eie, — og alle er de jøder.»

..... Alle er de jøder! — Javel! — Og det var lederne for en arbeiderbevegelse!

Den revolusjonære bevegelse i Russland.

Marxismen nådde meget sent til Russland og det varte lenge før arbeiderne fikk kjennskap til bevegelsen og dens mål. De faglige organisasjoner som eksisterte, ble ledet helt nasjonalt. Litt etter litt oppstod det enkelte marxistiske foreninger, men de var små og hadde ingen politisk betydning. Det eksisterte bare en eneste stor «arbeiderorganisasjon» om man kan bruke dette ord, nemlig «Forbund» hvis navn var en forkortelse for «Det alminnelige jødiske arbeiderforbund i Litauen, Polen og Russland».

Denne sammenslutning arbeidet ikke faglig. Dens mål var jødisk nasjonalt. I virkeligheten var det en talmud-ortodoks forening som arbeidet for det jødiske folks interesser under falsk navn.

«Forbund» tok initiativet til dannelsen av «Russlands Sosialdemokratiske Parti». De små sosialistiske foreninger ble samlet innen dette parti og enkelte av deres ledere fikk en plass i ledelsen.

Alt dette foregikk i 1898. Som i Tyskland så også i Russland. — Den marxistiske bevegelse utgikk fra jødisk-nasjonale kretser. Målet og hensikten var å benytte massene i kampen for rent jødiske mål.

Sinowjew skriver i sitt store verk om Russlands Kommunistiske Parti:

«I to, tre år var «Forbundet» den mektigste og tallrikeste organisasjon innen vårt parti. «Forbundet» var også hovedorganisasjon av den første partikongress i 1898.»

Fra nå av gikk det raskt framover med marxismen i Russland. Allerede i 1905 trodde marxistlederne at deres time var kommet og de gav signalet til revolusjonen. Men opprørsforsøket ble kvalt i blod.

Også bolsjevikene, den radikale fløi innen det sosialdemokratiske parti hadde deltatt i revolusjonen og hadde høstet sine erfaringer. Bolsjevikfløien ble den gang ledet av følgende jøder: Borodin (alias Grusenberg), Frunckin, Goloschtcekin, Hanecki (alias Fürstenberg), Jaroslowski (alias Gubelwann), Kamenew (alias Rosenfeld), Laschewitsch, Litwinow (alias Radomyslski), Sokolnikow (alias Brilliant), Swerdlow og mange andre.

Etter revolusjonsforsøket i 1905 måtte revolusjonsførerene flykte fra Russland og de slo seg ned i Sveits og Frankrike. Herfra førte de så sin kamp mot tsarismen videre. Den mest framtreddende rolle blant emigrantene kom Trotski, Sinowjew og Lenin til å spille.

Etter initiativ av disse tre ble den første bolsjevikskole startet i Longjumeaux utenfor Paris. Penger til driften tagg man sammen hos den jødiske kapitalist Rothschild i Paris. Av lærerkreftene ved denne skole var over halvparten jøder. Vi nevner her blant andre: jødene Steklow, Rjasanow, Davidsohn, Rappaport, Sinowjew og Kamenew.

Revolusjonen i Russland.

Målbevisst og sikkert arbeidet emigrantene på å undergrave det russiske keiserrike i forvissning om at deres time nok en gang ville komme. I 1917 kom den! Den russiske armé hadde lidd en rekke knusende nederlag og var i oppløsning, — tapene var uhørte. Det var vill forvirring i kommunikasjonsvesenet og det viste seg umulig å få brakt levnettsmidler til hovedstaden. Det kom til hungerrueligheter i byen og før man visste ordet av det gled de over til åpen revolusjon mot keiserdømmet. Tsaren abdiserte, det ble vill forvirring over alt, og makten gled over til Kerenski. Han forsøkte å redde Russland fra kaos og anarki, men var for svak og ettergivende. Bolsjevikene som var vendt hjem til Russland etter marsrevolusjonen, begynte nå en voldsom propaganda mot Kerenski og undergrov hans stilling fullstendig.

På et møte i den bolsjevikiske central-eksekutivkomité den 23. oktober 1917 ble det bestemt å gå til vepnet oppstand mot Kerenski. Til stede på dette historiske møte var følgende bolsjevik-

ledere: Lenin, Swerdlow, Sinowjew, Kamenew, Trotski, Stalin, Uritzky, Dserchinsky, Kollontai, Bubnow, Solkolnikow, og Lomow.

Møtet nedsatte to komitéer til å lede aksjonen, nemlig «Pol-byrået» og «Det krigsrevolusjonære centrum». Pol-byrået var revolusjonens øverste politiske ledelse og bestod av Lenin, Stalin, Trotski, Sokolnikow, Bubnow, Sinowjew og Kamenew. «Det krigsrevolusjonære centrum» var det øverste militære krigsråd og bestod av Stalin, Bubnow, Dserschinski, Swerdlow og Britzinski.

Revolusjonen lyktes og Lenin ble Russlands røde diktator.

Tsjekaens ledelse.

Til bekjempelse av enhver form for kontrarevolusjon dannet bolsjevikene i 1917 et hemmelig politisk politi som fikk navnet Tsjresvytsjaikas — forkortet til Tsjeka. Polakken Dsjersjinski ble dens første leder.

Tsjekaledelsen bestod lenge av følgende jøder: Messing, Unschlicht, Mogilewski, Artusow, Kazenelson og Kogan, og taler tydelig for seg selv. Organisasjonen fortsatte fra 1922 som «G.P.U.», idet navnet «tsjeka» ble avskaffet.

1917—1933. Kampen om makten.

Sovjet-Russlands utvikling kan inndeles i tre epoker: Lenins epoke, — maktkampen mellom Stalin og Trotski og Stalins epoke.

Jødene var gjennom bolsjevikerevolusjonen kommet til makten og de slapp ikke taket. Lenin ble et redskap i deres hender og Stalin er i dag det samme. På Lenins tid satt jødene i alle viktige embeder i parti og stat, — det samme er tilfelle under Stalin.

Under Lenin var det især tre jøder som spilte dominerende roller, nemlig Swerdlow, Sinowjew og Trotski. Swerdlow satt i alle revolusjonskomitéer og gjennomførte mordet på tsarfamilien — vistnok mot Lenins vilje. Han var også medlem av *tremanns-kollegiet* som kontrollerte partiet og bestod av Lenin, Stalin og Swerdlow. Sinowjew arbeidet i partiet og i Komintern. Han var formann for den Kommunistiske Internasjonales Presidium. Trotski var den merkeligste av disse tre. Han brød seg ikke så mye om

selve partiorganisasjonen. Han var den typiske 100 prosent talmud-jøde og var det samme til sin død. Han var også den jødiske storfinansens tillitsmann hos bolsjevikene og stod i intim forbindelse med de jødiske finansyrster i Frankrike og i Amerika. Det var ham som skaffet penger til novemberrevolusjonens finansiering.

Lenin stod aldri på noen god fot med Trotski, men var tvunget til å gi ham stor makt. Trotski ble først utenrikskommissær, så leder for fredsdelegasjonen til Brest-Litowsk. Deretter innenrikskommissær, stod en tid i spissen for byen Petrograds ledelse, ble leder for det revolusjonære krigsråd og organiserte den Røde Armé. Han var alltid talsmann for den mest radikale fløi innen bolsjevikpartiet.

Ved Lenins død gikk makten over til triumviratet Sinowjew, Kamenew og Stalin. Da Stalin begynte å utbygge sin egen maktposisjon og besatte alle ledende stillinger med sine personlige tilhengere, oppstod det en spaltning innen triumviratet og de to første vendte seg mot ham. Trotski, som var satt utenfor ledelsen av Stalin, tok de to andres parti og ble nå lederen for opposisjonen. Kampen om doktriner og taktiske spørsmål ble nå til en personlig kamp om makten mellom Stalin og Trotski. Stalin var den slueste og det lyktes ham å rense partiapparatet for «trotskister». Parti- og statsapparatet ble rensert og nyorganisert, og alle opposisjonelle kastet ut. Sinowjew, Kamenew og Radek, som skjønnte at Stalin hadde overtaket, valgte å avgi erklæringer om sin lojalitet og trakk seg frivillig tilbake fra enhver befatning med kommunistpartiet. Trotski, som hadde gjort alt klart til en vepnet kamp mot Stalin, blir overrasket av Stalins hemmelige politi og forvist fra Russland (1929).

Men i det skjulte arbeider Trotski—Sinowjew-tilhengerne videre i Russland og de utbygger sine opposisjonsgrupper over hele landet.

Mordet på Kirow i desember 1934 førte til en grundig opprydning i opposisjonsbevegelsen, titusener av opposisjonelle ble kastet ut av partiet, andre tusener ble skutt ned av G.P.U. Sinowjew og Kamenew unngår med nød og neppe å dele skjebne med sine tilhengere og kastes i fengsel. Over et år tar det før alle beviser

er framskaffet i Kirow-prosessen og så kalles Sinowjew og Kamenew atter for retten og sammen med en del andre tilhengere blir de anklaget for terroristisk virksomhet, dømt til døden og skutt.

Trotski befant seg utenfor Stalins rekkevidde, og flakket om fra land til land. Først hadde han bodd på en ø utenfor Konstantinopel, men da han begynte å vise for stor interesse for de tyrkiske arbeidere, ble han utvist og slo seg ned i Spania. Resultatet av hans virksomhet ble voldsomme uroligheter, mord og brann som kulminerte med den beryktede oktoberrevolusjon i Asturia. Atter måtte Trotski finne seg et nytt fristed og han slo seg ned i Frankrike. Her drev han åpenlys politisk virksomhet og hadde egen politisk central som konspirerte mot Stalin i Russland. Da så Frankrike og Sovjet-Russland i 1935 inngikk den nye militærallianse, var det en paragraf i overenskomsten som gikk ut på at Trotski skulle nektes videre asylrett i Frankrike og så bar det til Norge. Noen redegjørelse for hans virksomhet her hos oss er overflødig, den er alt for godt kjent. Trotski ble utvist fra Norge og reiste da til Mexico. Og her ble han endelig rammet av Stalins hevnen hånd.

Etter kampen mot Trotski gav Stalin ordre til Femårsplanens igangsettelse. Samtidig begynte han en voldsom kampanje for landbrukets sosialisering. Industrien ble sosialisert, partiet ble reformert og han sørget for en streng kontroll med alle gamle kommunister.

Til å lede femårs-planen nedsatte han en plankomité som helt kontrollertes av jøder. Nemlig: Kuibyssev, Unslicht, Kriezmann og Minajew.

Seks jøder ledet også de viktigste statsfunksjoner, nemlig Litvinov som utenrikskommissær, Rosenholz som kommissær for eksportindustrien, Ruchemowitsch som kommissær for transportvesen, Jakowlow som kommissær for landbruket, Zichan som kommissær for arbeidsdepartementet og Grazmann som leder av forsyningskommissariatet. Etter ikkeangrepsavtalen med Tyskland (aug. 1939) forsvant Litvinov en stund. I dag er han kommet tilbake og spiller atter en ledende rolle.

Storindustrien representeres og kontrolleres av jøden Beik, tekstilindustrien av jøden Fuschanan, statsbanken av jøden Kalvanovitsj, den sivile luftfart av jøden Halzmann, og jøden Rosen-

blum kontrollerer innhøstingens fordeling. Bare to kommissariater er på russiske hender, nemlig krigskommissariatet ledet av marsjal Vorosjilov og utenrikskommissariatet ledet av Molotov.

Kontrollen over kommunistpartiet utføres av C.K.K. (Central-kontrollkomitéen). Denne komité utgjør partipolitiets ledelse og er i hendene på jøden Kuibysjev, — den samme som kontrollerte Femårsplanen. Han er Stalins høire hånd og har en av de viktigste stillinger i Sovjet-Russland.

Over C.K.K. står igjen «Pol.byrået», — Det Politiske Byrå. Dette utgjør den øverste partiledelse og er samtidig det øverste maktinstrument i Sovjet-Russland.

Stalin sitter som sekretær i dette byrå. Som formann derimot sitter jøden Kaganovitsj. Kaganovitsj er altså den øverste maktfaktor i Russland i dag. Det er han som igjen kontrollerer Stalin, — det er han som i alle statsanliggender også representerer Stalin. Men han kontrollerer ikke bare Stalin rent offentlig, men også privat. Kaganovitsj er nemlig Stalins svigerfar.

Stalin er ikke den virkelige diktator, men bare en dukke. Russlands øverste herrer er jødene. De slipper ikke sitt tak og det er de som dirigerer Sovjet-Russlands politikk i dag. — Det er de som har vunnet revolusjonen!

Norge, — våkn opp!

Russland i dag! Et folk sunket ned i slaveri og barbari. Fremmede raseelementer har arbeidet seg opp på revolusjonsbølgen og sitter nå på nakken av folket med knuten i hendene.

Inntil i dag hersket den internasjonale jøde i bolsjevikisk forklædning over en sjettedel av verden! Nå bryter Messiasriket i Østen sammen.

Måtte vårt folk i denne skjebnestund kjenne sin besøkelsestime og slutte opp om det stor-européiske fellesskap.

Norge, — våkn opp!